

[Wilhjelm]

fonden, hvad man nu tænkte på at hobe op dér, ja, det var jo noget, lønmodtagerne selv kom til at betale som skatteydere. Det økonomiske nettoresultat var det samme, hvis man bare havde besluttet, at man fjernede de dyrtidsportioner, som overskred én portion hvert halve år. Men man laver denne meget kunstfærdige overbygning på, at disse overskydende portioner til gengæld af lønmodtagerne i deres egenskab af skatteydere skal indbetales til særlige konti i ATP-fonden, og dér skal de så stå og hobe sig op, til de nu andrager et sted mellem 8 og 10 mia kr. Denne konstruktion ville være meningsløs, hvis ikke socialdemokratiet havde haft bagtanken om senere at komme med det næste skridt og sige: ja, hvad skal vi egentlig gøre med de enorme beløb, hvad med at starte en eller anden LM-, ØD-, IB-ordning?

Derfor var det ikke særlig profetisk, at man allerede i august 1976 kunne advare mod den risiko, som senere har vist sig at være meget kontant. Der var da også andre, der var opmærksomme på den risiko dengang, og det var ikke mærkeligt, at nogle, selvfølgelig især blandt augustforligspartierne, følte, at de måske her vovede sig ind i noget, som fik konsekvenser, de ikke ønskede. Jeg tror, det specielt var de konservative. Det var i hvert fald dem, der mest stillede spørgsmål i politisk-økonomisk udvalg om det, og jeg tror også, det specielt var de konservative, der fik indflettet dette i betænkningen om det daværende lovforslag i august 1976, hvor der kom til at stå:

»Et flertal« – og det var socialdemokratiet, det radikale venstre, det konservative folkeparti, kristeligt folkeparti og centrumdemokraterne – »udtaler, at de i beslutningsforslaget omtalte udbetalinger til lønmodtagerne fra ATP-fonden er pensioner på linje med ATPs øvrige pensioner.«

Ikke fordi vi er enige, men vi havde heller ikke lod og del i den historie. Vi har en anden idé om, hvad de penge skal bruges til. Men det sad man og blev enige om, og på baggrund heraf siger hr. Palle Simonsen her i dag, at man har garanti for, at de ikke kan bruges på den og den måde.

Ikke desto mindre ligger der i dag til arbejdsmarkedsudvalget en redegørelse, som arbejdsministeren har fremkaldt fra justitsministeriets lovkontor, og hvor man klart og tydeligt på den sædvanlige jesuitiske måde

får dette pakket ind i vat og bomuld, men tilbage står, at justitsministeriets lovkontor ikke mener, at de regler, der gælder for de almindelige ATP-beløb, nødvendigvis også gælder for disse særligt indbetalte ATP-portioner. Det er jo meget pudsigt for en gangs skyld at se et af de gamle partier blive taget et vist sted, når det drejer sig om justitsministeriets lovkontor, der skal sidde og fortolke, hvad det var, hr. Poul Schlüter og hr. Ninn-Hansen opnåede i politisk-økonomisk udvalg i august 1976. Det er det, der er sket, og denne udtalelse fra justitsministeriets lovkontor, som vi har fået i dag, er i virkeligheden en meget håndfast bekræftelse på, at man skal have alle veje åbne for, at disse penge skal kunne bruges på den måde, som arbejdsministeren og LO-toppen ønsker det.

Den socialdemokratiske ordfører syntes, det var meget afslørende – og det skal man da have lov til – at vi fremsætter sådan et forslag, til trods for at dele af fagbevægelsen klart og tydeligt har ønsket ØD. Nå ja tak, men dele af fagbevægelsen har også klart og tydeligt her forleden dag ønsket en svindelagtig fortsættelse af et midlertidigt prisstop, og dele af fagbevægelsen har også ved andre lejligheder klart og tydeligt ønsket et invaliditetsfremmende lønsystem. Jeg kunne blive ved at remse op, hvad de dele af fagbevægelsen, hr. Kaj Poulsen taler om, der ønsker ØD – det er jo i virkeligheden ikke nogen særlig omfattende dele af fagbevægelsen – har ønsket i tidens løb. Det vil aldrig komme til at forpligte VS til at lunte efter og sige, at når dele af fagbevægelsen ønsker det, så må vi også være forpligtet af det. Der har været græsselige ting over for lønarbejderne på gulvet i det, som dele af fagbevægelsen har ønsket.

Jeg skal til sidst takke de ordførere, der har anbefalet forslaget eller ligefrem sagt, at de kunne stemme for det, og kun hæfte mig ved til sidst, at misteltenen i denne sag, det er altså venstre, som nu i regeringssamarbejdet ikke længere kan stå ved det, som venstre mente så sent som for halvandet år siden, da vi sidst havde ØD-dramatik her i salen.

Arbejdsministeren (Auken):

Jeg tror ikke, det kommer overraskende for nogen, at hr. Wilhjelm er fundamentalt